

Arrest

nr. 200 704 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CAMERLYNCK en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 juni 2016 België is binnengekomen, diende op 27 juni 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Op 19 juli 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 20 juli 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 27/06/2016
Overdracht CGVS: 01/07/2016

U werd gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 20 juni 2017 van 14u08 tot 17u20, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocate, Caroline Baudot loco Hendrik Camerlynck, was aanwezig tijdens het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Abgal subclan van de Hawiye clan. U stelde te zijn geboren en getogen in Yaqshiid district van de Somalische hoofdstad Mogadishu, Zuid-Somalië.

U werkte gedurende een jaar als schoonmaker in Hotel Naso Hablood in het district Waaberri van Mogadishu. Op 1 januari 2016 werd u een eerste maal benaderd door de radicaal islamitische groepering Al Shabaab (AS). Aan u werd gevraagd om samen te werken met AS door een aanslag te plegen in het hotel waar u werkte. U weigerde omdat u de dood van onschuldige mensen niet op uw geweten wilde hebben. Op 20 februari 2016 werd u opnieuw benaderd door AS. U werd ontvoerd naar een u onbekende plaats. AS wilde een aanslag plegen in het hotel waar u werkte omdat de mensen er volgens AS ongelovigen waren die voor buitenlandse overheden werkten. U werd gevraagd een bom te plaatsen in het hotel. U weigerde meermaals maar werd bedreigd en gaf uiteindelijk toe mee te werken. U werd vrijgelaten met de afspraak om enkele uren later opnieuw samen te komen en de geplande aanslag te plegen. U schulde gedurende een week bij een oom in een ander district van Mogadishu. U verliet Somalië op 1 maart 2016, per vliegtuig vanuit de luchthaven van Mogadishu naar Kampala in Oeganda. Twee maanden later, reisde per vliegtuig naar een u onbekend land.

Vervolgens kwam u per trein in België toe op 13 juni 2016. U vroeg asiel aan op 27 juni 2016. U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit of asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Er wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen als zou u uw land van herkomst Somalië hebben verlaten omwille van persoonlijke problemen van vervolging door de radicaal islamitische groepering Al Shabaab in Mogadishu. Uw verklaringen in dit verband zijn immers incoherent en tegenstrijdig.

Er dient te worden vastgesteld dat uw vervolgingsrelaas zoals afgelegd tijdens het gehoor op het CGVS incoherent en tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door de DVZ op 28 juni 2016, liet u het volgende noteren: "Ik werkte in een hotel als schoonmaker. Hotel Naso Hablood. Al Shabaab vroeg me in februari 2016 om explosieven in het hotel te verstoppen. Ik weigerde. Ze zijn het een tweede maal komen vragen in maart 2016. Ik vroeg tijd om na te denken. Ze gaven me 10 dagen. Ik vertelde het aan mijn ouders. Mijn ouders zeiden me dat ik het land moest verlaten." Tijdens het gehoor op het CGVS was daarentegen sprake van een eerste benadering door AS op 1 januari 2016 en een tweede benadering van AS op 20 februari 2016 (gehoorverslag CGVS, p. 5-7). Op het CGVS was geen sprake van tien dagen bedenktijd om de opdracht van AS te aanvaarden waarop u het land verliet. Tijdens het gehoor op het CGVS was integendeel sprake van uw ontvoering en detentie door AS totdat u toegaf en concrete afspraken maakte om samen met AS een aanslag te plegen in het hotel kort na uw vrijlating door AS (gehoorverslag CGVS, p. 5-7). In dat verband legde u eveneens tegenstrijdige verklaringen af tijdens het gehoor op het CGVS door aanvankelijk te verklaren dat u met AS afsprak om de aanslag te plegen de dag na uw vrijlating of nog de volgende morgen, terwijl u nadien verklaarde dat de afspraak zou plaatsvinden diezelfde ochtend ongeveer drie uur na uw vrijlating (gehoorverslag, CGVS, p. 5, 8-9). Geconfronteerd met voornoemde uiteenlopende verklaringen, bleef u erbij geen verschillende verklaringen te hebben afgelegd en kon u geen bevredigende uitleg geven (gehoorverslag CGVS, p. 8-9).

Op basis van het voorgaande kan u dan ook noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden geviseerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. AlShabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook

gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker geeft aan dat hij niet akkoord gaat met de motivering van de bestreden beslissing. Hij licht toe als volgt:

“1. De bestreden beslissing van het C.G.V.S. is grotendeels gebaseerd op het feit dat er tegenstrijdigheden zouden zijn tussen de verklaringen van verzoeker op het C.G.V.S. en zijn verklaringen op de D.V.Z.

1.1. Er dient echter vastgesteld te worden dat de verklaringen van verzoeker op de D.V.Z. m.b.t. de feiten uitermate summier genoteerd werden (amper drie lijntjes...). Het gaat niet om de woorden die verzoeker uitgesproken heeft, maar wél om een samenvatting door de persoon die het verhoor op de D.V.Z. afgenomen heeft.

Het zoeken van tegenstrijdigheden tussen enerzijds uitgebreide verklaringen (op het C.G.V.S.) en een uitermate korte samenvatting van drie lijntjes (van de verklaringen op de D.V.Z.), is een erg bedenkelijke werkwijze, die zeker niet kan toegepast worden bij de beoordeling van een asielverhaal. Er is niet de minste garantie dat de samenvatting die gemaakt werd door de persoon die het verhoor op de D.V.Z. afgenomen heeft, een correcte samenvatting is van de verklaringen die verzoeker afgelegd heeft.

1.2. Daarenboven heeft verzoeker op de het C.G.V.S. duidelijk gesteld dat het verhoor op de D.V.Z. volgens de persoon die het verhoor afnam, snel moest gaan, en dat wellicht niet alles genoteerd werd.

Gehoorverslag C.G.V.S., blz. 9, midden :

V. ‘ Dat staat niet in het verslag van DVZ ? ’

A. ‘ Ik heb dat verteld. De ambtenaar zei dat ik snel moest zijn. Misschien heeft hij dat niet genoteerd. ’

Voor zoveel als nodig verwijst verzoeker naar de verklaringen zoals zij genoteerd werden door Mr. Caroline BAUDOT, die loco de raadsman van verzoeker op het gehoor tegenwoordig was (stuk 1). Deze neergeschreven verklaringen zijn als een voldoende bewijs te beschouwen van wat op het gehoor gezegd werd, temeer daar deze verklaringen overeenstemmen met wat genoteerd werd door de persoon die op het C.G.V.S. het gehoor afgenomen heeft.

In deze verklaringen van Mr. Caroline BAUDOT staat te lezen (blz. 7):

V. ‘ Heeft u dat de vorige keer ook verteld ? ’

A. ‘ Ja ’

V. ‘ Staat niet in het verslag. ’

A. ‘ Die man ging zo snel, mss heeft hij het niet genoteerd. ’

V. ‘ Er staat niets in van uw oom en onderduiken en Hamarwein. ’

A. ‘ Die ambtenaar zei : doe maar snel snel en ik heb geen tijd ; ..... ’

Dit alles wijst toch erop dat het gehoor op de D.V.Z. in allerijl afgenomen werd en zeker geen basis kan vormen voor een vergelijking tussen wat tijdens dit korte gehoor op de D.V.Z. gezegd werd, en de uitgebreide verklaringen van verzoeker op het C.G.V.S., en voor eventuele tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen van verzoeker.

1.3. Daarenboven werd het verslag van de D.V.Z. niet voorgelezen aan verzoeker, dit blijkt overduidelijk uit zijn verklaringen tijdens het verhoor op het C.G.V.S.

Gehoorverslag C.G.V.S., blz. 9, midden :

V. ‘ U ondertekende het verslag na voorlezing ? ’

A. ‘ Het werd mij niet voorgelezen en ik kreeg ook geen kopie. De tolk vroeg nog aan de ambtenaar of het voorgelezen moest worden, maar de ambtenaar zei van nee. ’

V. ‘ Het verslag vermeldt dat u verklaarde op DVZ dat u tien dagen bedenktijd kreeg van AS, terwijl u hierover vandaag niets vertelde ? ’

A. ‘ Ik heb nooit verklaard dat ik 10 dagen bedenktijd kreeg, alleen dat ik 7 dagen onderdook bij oom. Ik weet niet hoe dat in het verslag terecht kwam. Ik heb dat niet gezegd. Als ik het verslag had kunnen nalezen, had ik daarover iets gezegd. ’

Dit staat overigens ook in de verklaringen zoals neergeschreven door Mr. Caroline BAUDOT (stuk 1, blz. 7) :

V. ‘ Ze hebben het toch voorgelezen ? ’

A. ‘ Nee ze hebben het niet voorgelezen. ’

V. ‘ Wel getekend ? ’

A. ‘ Ik moest gewoon tekenen. De tolk vroeg : moet ik voorlezen en dan zei de ambtenaar nee laat gewoon tekenen (tolk zegt : doen ze nog wel vaak bij DVZ.) ’

V. ‘ Hoe zit dat met die tien dagen bedenktijd ? Waarom heb je dat toen verklaard en vandaag niet ? ’

A. ' Ik heb niets verklaard over 10 dagen bedenktijd, ik heb alleen gezegd dat ik 7 dagen ging onderduiken. Als het verhoor voorgelezen werd, dan had ik er iets over gezegd en heb ook geen kopie gekregen - anders had assistent het kunnen nalezen. '

Dat verzoeker geen kopie van zijn verklaringen ontving, is normaal. Het is echter allesbehalve normaal dat verzoeker gevraagd werd het verslag te ondertekenen, zonder dat het voorgelezen werd.

De wijze waarop het gehoor op de D.V.Z. afgenomen werd - snel snel snel en zonder voorlezing van de afgenomen verklaringen - , is een aanfluiting van de wijze waarop een gehoor dient afgenomen te worden in het kader van een asielaanvraag. Ook de uiterst summiere weergave van de verklaringen (drie lijntjes ...), in feite een samenvatting door diegene die het verhoor afgenomen heeft, mist alle objectiviteit. De afwijzing van een asielaanvraag kan onmogelijkerwijze gebaseerd zijn op een tegenstrijdigheid tussen het summiere verslag van de D.V.Z., en de uitgebreide verklaringen die verzoeker afgelegd heeft op het C.G.V.S.

1.4. Ten slotte zij nog erop gewezen dat deze zogenaamde tegenstrijdigheid, de enige reden is waarom aan verzoeker de toekenning van de hoedanigheid van politiek vluchteling ontzegd werd. De motivatie van de bestreden beslissing is, wat de toekenning van de vluchtelingenstatus betreft, uitermate summier, er wordt enkel en alleen gewag gemaakt van deze zogenaamde tegenstrijdigheid.

Er is geen enkele andere tegenstrijdigheid, incoherentie of onduidelijkheid waarvan in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt. Verzoeker wist op alle gestelde vragen te antwoorden, en er werden véél vragen gesteld. Het gehoor heeft geduurd van 14u08 tot 17u20 (zie gehoorverslag C.G.V.S., tijdsaanduiding op eerste en laatste blz.), m.a.w., langer dan drie uur. En toch is er geen enkel ander element uit dit lange gehoor dat het C.G.V.S. ertoe geleid kan hebben de eerlijkheid van verzoeker in vraag te stellen. En de taak van het C.G.V.S. is nog altijd de waarheidsvinding, en niet de foutenopsporing .....

2. Ten overvloede zij nog erop gewezen dat concludent, totaal ondergeschikt, recht meent te hebben op de subsidiaire beschermingsstatus.

Mogadishu is en blijft toch nog altijd één van de gevaarlijkste plaatsen ter wereld.

2.1. De bestreden beslissing verwijst naar een rapport opgesteld door de documentatie- en researchdienst CEDOCA, doch trekt eenzijdige besluiten uit dit rapport. In de beslissing van het C.G.V.S. worden de positieve ontwikkelingen benadrukt, en wordt Mogadishu bijna als een vakantieplaats voorgesteld (op Lidobeach voetballende tieners, koffiedrinkende en flanerende jongeren, restaurants en internetcafés, ...).

In hetzelfde rapport staat nochtans ook te lezen (blz. 57, onderaan) :

'Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Volgens de VN blijft het risico op blootstelling aan willekeurig geweld hoog en disproportioneel in Mogadishu. Het Zweedse Lifos vindt na een bezoek aan Mogadishu in maart 2016 dat het risico er voor burgers om op het verkeerde moment op de verkeerde plaats te zijn, is toegenomen. Het leidt uit de aanslagen op restaurants in Mogadishu af dat Al-Shabaab nu ook burgers is beginnen viseren. '

en verder (blz. 58) :

' Bij de ordehandhaving en veiligheidsoperaties doen zich misbruiken en mensenrechtenschendingen tegen de bevolking voor. Kinderen en vrouwen zijn erg kwetsbaar. Volgens de VN blijft de humanitaire crisis in Somalië een van de meest complexe noodsituaties in de wereld en verkeert eind juni 2016 38 % van de bevolking in voedselonzekeerheid of crisis. '

Uit een objectieve en diepgaande lezing van het rapport blijkt toch ontegensprekelijk dat Mogadishu, ook voor burgers, een uitermate gevaarlijke plaats is.

2.2. Ten slotte zij nog verwezen naar enkele internet-artikels (stuk 2), die melding maken van :

- een heel recente bomaanslag in Mogadishu met (minstens) zes doden en tientallen gewonden (op zondag 30 juli 2017, amper een drietal weken geleden ...) ;

- een aanval op een hotel in Mogadishu, met 15 doden en 25 gewonden ;

- een autobom die aan 16 mensen het leven gekost heeft (hoeveel gewonden zijn er ?).

* * *

Deze internet-artikels zijn er slechts drie van de tientallen die melding maken van aanslagen in Mogadishu, die ook burgers treffen. Verzoeker meent dan ook, totaal ondergeschikt, dat hij recht heeft op subsidiaire bescherming."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- notities van de verklaringen van verzoeker tijdens het CGVS-interview, genoteerd door advocaat C. Baudot (stuk 1);
- krantenartikelen met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mogadishu (stuk 2).

2.1.3. In een nota met opmerkingen licht de commissaris-generaal toe dat geen gegronde middelen werden aangevoerd en voegt de COI Focus "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van Cedoca van 9 juni 2017.

2.1.4. In een aanvullende nota van 13 februari 2018 voegt de commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu*" van Cedoca van 6 november 2017.

2.1.5. In een aanvullende nota van 16 februari 2018 voegt verzoeker volgende stukken:

- een document van de rechtbank van 1 augustus 2017 (stuk 1);
- de overlijdensakte van zijn vader van 7 februari 2018 (stuk 2).

2.1.6. Ter zitting legt verzoeker met een aanvullende nota de originele versie neer van de stukken bijgebracht in zijn aanvullende nota van 16 februari 2018.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Raad verzoekers asielaanvraag bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De commissaris-generaal heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Er moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn asielrelaas aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing werd terecht geoordeeld dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent de vervolgingsfeiten wordt ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden.

Verzoeker kan de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de asielprocedure en tijdens het CGVS-interview niet verschonen door louter hypothetisch op te merken dat de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een summiere 'samenvatting' betreft van zijn verklaringen. Dit betreft immers een louter blote bewering, nu verzoeker niet aantoonde dat wat in deze vragenlijst werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij werkelijk heeft verklaard. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde hoe dit feit een verschoning zou kunnen bieden voor de vastgestelde afwijkingen in verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielprocedure en tijdens het CGVS-interview.

Verzoeker verklaarde bij aanvang van de asielprocedure immers dat hij de eerste keer werd benaderd door Al Shabaab in februari 2016 en een tweede keer in maart 2016 (CGVS-vragenlijst, stuk 12, p. 1), terwijl hij tijdens het CGVS-interview verklaarde dat hij de eerste keer werd benaderd door Al Shabaab op 1 januari 2016 en een tweede keer op 20 februari 2016 (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5).

Verzoeker vermeldde bij aanvang van de asielprocedure dat hij tien dagen bedenktijd had gekregen van Al Shabaab nadat zij hem de tweede keer benaderd hadden (CGVS-vragenlijst, stuk 12, p. 1), hetgeen niet vermeld werd door verzoeker tijdens het CGVS-interview. Verzoeker vermeldde tijdens het CGVS-interview daarentegen dat hij ontvoerd en gevangengehouden werd door Al Shabaab totdat hij aanvaardde om met hen samen te werken (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5-7).

Verzoeker voert aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken snel diende te verlopen, doch dit vormt geen verschoning voor bovenstaande vaststellingen. Verzoeker wordt er bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid (CGVS-vragenlijst, stuk 12, p. 1). In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure, *quod non*. Verzoekers verweer dat de CGVS-vragenlijst hem niet werd voorgelezen betreft andermaal een louter blote bewering, die niet wordt ondersteund door de informatie beschikbaar in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Somalisch, en dat hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Hierdoor heeft hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard met de inhoud ervan. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat uit de notities van zijn advocaat blijkt dat de tolk tijdens het CGVS-interview vermeldde dat het vaker gebeurt dat de verklaringen van de asielzoeker niet worden voorgelezen op de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee niet het bewijs levert dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan hem zouden zijn voorgelezen. Bij het begin van het CGVS-interview heeft verzoekers trouwens bevestigd dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle redenen voor zijn vertrek in het kort heeft kunnen vertellen en dat het eerste interview goed was verlopen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 2).

Daarnaast merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, de motivering in de bestreden beslissing omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet enkel gebaseerd is op de vastgestelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen bij aanvang van de asielprocedure en tijdens het CGVS-interview. In de bestreden beslissing werd immers terecht vastgesteld dat verzoekers verklaringen tijdens het CGVS-interview tegenstrijdigheden bevatten. Verzoeker verklaarde tijdens het CGVS-interview aanvankelijk dat hij met Al Shabaab afsprak om de aanslag te plegen de dag na zijn vrijlating (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 6), terwijl hij later verklaarde dat zij hadden afgesproken drie uur na zijn vrijlating (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8).

De Raad merkt op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstantie coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Bovendien betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden de kern van verzoekers asielrelaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker deze correct weergeeft. Dat verzoeker hierover dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde bij aanvang van de asielprocedure en tijdens het CGVS-interview ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn.

De door verzoeker neergelegde documenten in de aanvullende nota kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Een document, om bewijswaarde te hebben dient immers coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen, *quod non in casu*. De documenten zijn kopieën die dus gemakkelijk zelf te fabriceren zijn. In de aanvullende nota wordt gesteld dat zijn vader het slachtoffer werd van een terroristische aanslag, maar uit het document blijkt geenszins of dit geweld het gevolg is van (verzoekers) problemen met Al Shabaab. De door verzoeker neergelegde overlijdensakte van zijn vader kan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet herstellen omwille van het duidelijk gesolliciteerde en summiere karakter. Het door verzoeker neergelegde document van de rechtbank werd bovendien opgesteld op 1 augustus 2017, na de kennisgeving van de bestreden beslissing, en vertoont ook een gesolliciteerd karakter. Waar uit het document blijkt dat verzoekers ouders vanaf 5 maart 2017 bedreigd zouden worden door Al Shabaab omwille van verzoekers problemen, doet dit enkel meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Indien dit werkelijk zo was, kon immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker dit zou hebben aangegeven tijdens het CGVS-interview op 20 juni 2017, *quod non*. Dit geldt temeer nu verzoeker wel verklaarde dat zijn zoon bedreigd werd door Al Shabaab (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 12), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de bedreigingen aan het adres van zijn ouders ook zou vermelden. Deze vaststelling doet tevens afbreuk aan de bewijswaarde van het door verzoeker neergelegde document.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen in het verzoekschrift, de nota met opmerkingen en de aanvullende nota, blijkt dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker, Mogadishu, niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu.*" van Cedoca van 9 juni 2017 heeft toegevoegd waarin bovenvermelde analyse genoegzaam bevestigd wordt. Wat de aanslagen van 14 en 28 oktober 2017 betreffen, blijkt uit de COI Focus "*Somalië. Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu.*" van Cedoca van 6 november 2017, dat deze aanslagen zeer ernstig waren. Deze vaststelling laat echter niet toe te besluiten dat deze aanslagen een nieuw licht werpen op de hierboven uiteengezette beoordeling van de veiligheidssituatie in Mogadishu.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Uit de informatie in het administratief dossier, de nota met opmerkingen en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (Landeninformatie, stuk 11, nr. 2 en 3, aanvullende nota) en neergelegd door verzoeker in zijn verzoekschrift, blijkt dat het hotel waar verzoeker voor zijn vertrek naar België werkte als schoonmaker, Nasa Hablood, op 25 juni 2016 en nogmaals op 28 oktober 2017, het doelwit werd van een terroristische aanslag door Al Shabaab. Verzoeker was in maart 2016 reeds gevlucht uit Somalië (DVZ-verklaring, stuk 12, p. 12). Uit de landeninformatie blijkt dat de aanslagen van Al Shabaab voornamelijk gericht zijn op hotels en restaurants waar politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders komen of op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvoien en checkpoints. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn werk als schoonmaker in het hotel een groter risico loopt om slachtoffer te worden van het doelgericht geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, herhaalt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten omwille van zijn functie als schoonmaker in het hotel.

Bovendien is de Raad van oordeel dat van een gewone burger redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij het persoonlijke risico om slachtoffer te worden van een aanslag door Al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van Al Shabaab worden aangeduid. De Raad merkt dienaangaande op dat niets verzoeker ervan weerhoudt werk te zoeken in een andere sector waardoor hij zichzelf niet aan een dergelijk risico zou blootstellen. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat hij tot het vierde jaar van de middelbare school naar school te zijn geweest, tot hij veertien jaar werd, zodat verzoeker een zekere mate van scholing heeft genoten (DVZ-verklaring, stuk 12, p. 4). Verzoeker was slechts een jaar werkzaam als schoonmaker in hotel Nasa Hablood (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 5) en verklaarde ter terechtzitting dat hij daarvoor bij zijn oom in de winkel heeft gewerkt. Financieel staat verzoekers familie ook sterk, omdat zij voor zijn reis naar België 16.000 USD hebben kunnen betalen door de verkoop van een grond (DVZ-verklaring, stuk 12, p. 11; CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 11). Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu specifiek zal worden getroffen door het geweld dat daar plaatsvindt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, nu er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat verzoeker de nodige scholing, vaardigheden en ervaring bezit om ander werk te zoeken waardoor hij zich kan onttrekken van dergelijk risico.

Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP